

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Oboer/11/2016
Identifikačné číslo spisu: 1510228116
Dátum vydania rozhodnutia: 08.06.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1510228116.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci v prospech oprávneného: Sberbank Slovensko, a. s., so sídlom Vysoká 9, Bratislava, IČO: 17 321 123, zastúpeného SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, proti povinnému: L. O., nar. XX. H. XXXX, A., zastúpenému JUDr. Janou Bednárovou, advokátkou, Jakobyho 9, Košice, o vymoženie 33 293,40 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 37Er/7011/2010, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. júla 2014, č. k. 2 lCoE/148/2014-160, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. júla 2014, č. k. 21CoE/148/2014-160 zrušuje a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznesením zo dňa 02. októbra 2013, č. k. 37Er/7011/2010-118 návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Rozhodol tak s odôvodnením, že návrh povinného na zastavenie exekúcie je neopodstatnený, pretože nezakladá ani jeden z dôvodov uvedených v § 57 ods. 1 Exekučného poriadku, na podklade ktorých môže dôjsť k zastaveniu exekúcie. Uviedol, že rozhodnutia predložené povinným, ktoré by mali podľa názoru povinného spochybníť platnosť alebo účinky exekučného titulu, nemajú vplyv na jeho právoplatnosť a vykonateľnosť. Ďalej konštatoval, že povinný podal návrh na obnovu konania a toto konanie je vedené na súde prvého stupňa pod sp. zn. 3CbZm/59/2013, pričom v tomto konaní doposiaľ nebolo rozhodnuté o povolení obnovy konania. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie povinný.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo dňa 29. júla 2014, sp. zn. 21CoE/148/2014 odvolanie povinného proti uzneseniu súdu prvého stupňa odmietol s odôvodnením, že toto odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Odvolanie je prípustné len proti uzneseniam o zastavení exekúcie z dôvodov uvedených pod § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ a k/ Exekučného poriadku. Uznesenie o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie zjavne takýmto rozhodnutím nie je. Žiadne ustanovenie Exekučného poriadku v znení platnom v čase rozhodovania exekučného súdu výslovne nezakladalo prípustnosť odvolania aj proti uzneseniu exekučného súdu o

zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Tento právny názor korešponduje s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) vyslovenom v uznesení sp. zn. 6Cdo/171/2012, v ktorom je navyše konštatované, že pri takomto odmietnutí odvolania odvolacím súdom sa neodníma účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol povinný dovolaním, ktoré odôvodnil tým, že pokiaľ odvolací súd procesné prípustný opravný prostriedok povinného smerujúci proti uzneseniu o zamietnutí návrhu povinného odmietol ako neprípustný (§218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) odňal mu možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Povinný namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a nesprávne právne posúdenie veci, ak odvolací súd vychádzal výhradne z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. júla 2012, sp. zn. 6Cdo/171/2012. V ďalšom poukázal na nejednotnosť rozhodovacej praxe senátov občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných prípadoch, pričom názor zhodný s názorom odvolacieho súdu presadzuje senát 6Cdo a väčšina ostatných senátov zastáva opačný názor.

V prípade pripustenia takého výkladu ust. § 58 ods. 4 Exekučného poriadku, ako ho vyložil odvolací súd, by došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania a tiež zásady dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania, nakoľko v prípade negatívneho rozhodnutia v prípadoch podľa § 58 ods. 4 Exekučného poriadku by povinný nemal možnosť podať odvolanie na rozdiel od oprávneného v prípade pozitívneho rozhodnutia (zastavenia exekúcie), proti ktorému je odvolanie prípustné.

Na podporu svojej argumentácie vo veci výkladu ust. § 58 ods. 4 Exekučného poriadku dovolateľ poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 412/2013 a II. ÚS 232/2012.

Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, zároveň žiadal zaviazat' oprávneného na náhradu trov právneho zastúpenia povinného.

Oprávnený sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O. s. p. (pozn. dovolacieho súdu - v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 01. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo odvolanie povinného odmietnuté. Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a proti uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na

území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky ani jedného z uvedených uznesení, preto prípustnosť dovolania povinného podľa § 239 O. s. p. nie je daná.

Prípustnosť dovolania povinného v danej veci by prichádzala do úvahy len ak v konaní, v ktorom boli vydané napadnuté uznesenia, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípade, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne záver odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v do volacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkaných nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Judikatúra najvyššieho súdu za prípad odňatia možnosti konať pred súdom považuje okrem iného postup súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietne zaoberať meritom veci (odmietne podanie alebo konanie zastaví, prípadne odvolací súd odmietne odvolanie) hoci procesné predpoklady pre taký postup nie sú dané (viď napríklad R 23/1994 a R 4/2003, rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 14/1996, prípadne tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. ICdo/41/2000, 2Cdo/19/2004, 3Cdo/108/2004, 3Cdo/231/2008, 4Cdo/20/2001, 3Cdo/98/2015).

Podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku (pozn. dovolacieho súdu - v ďalšom texte sa uvádza znenie Exekučného poriadku v čase začatia exekučného konania, t. j. k 02. decembra 2010), exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Podľa § 58 ods. 4 Exekučného poriadku, proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ je prípustné odvolanie.

Zákonom č. 280/1999 Z. z. bola do Exekučného poriadku zavedená možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiam, ktorými bolo rozhodnuté o návrhu (resp. aj bez návrhu) na zastavenie exekúcie, ak sa toto rozhodnutie zakladá na dôvodoch podľa § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ Exekučného poriadku. Prípustnosť odvolania je závislá od dôvodu, ktorého existenciu súd pri rozhodovaní o návrhu účastníka na zastavenie exekúcie skúma, a to bez ohľadu na výsledok takéhoto prieskumu. Je teda bez významu, či súd prvého stupňa exekúciu zastavil alebo návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Podstatnou je skutočnosť, že pri rozhodovaní bolo použité niektoré z ust. § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ Exekučného poriadku.

Ak exekučný súd dospel k záveru, že dispozícia predpokladaná v niektorom z ustanovení § 57 ods. 1

písm. a/, b/, f/ až h/ Exekučného poriadku nie je naplnená a návrh účastníka na zastavenie exekúcie zamietol, aplikoval pri rozhodovaní ust. § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ Exekučného poriadku (s tým záverom, že dôvod na zastavenie exekúcie v ňom uvedený tu nie je) a ide preto o rozhodnutie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ Exekučného poriadku, z čoho vyplýva prípustnosť odvolania proti takémuto rozhodnutiu v zmysle § 58 ods. 4 Exekučného poriadku, (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu z 27. októbra 2014, sp. zn. 3Oboer/15/2013).

Z hľadiska prípustnosti odvolania podľa uvedených ustanovení je preto irelevantné, či odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o zastavení exekúcie alebo proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie (porovnaj napr. rozhodnutia najvyššieho súdu ICdo/27/2012, ICdo/308/2006, 3Cdo/306/2008, 3Cdo/130/2009, 3ECdo/139/2013, 5Cdo/327/2009, 7ECdo/216/2013). Ak súd uznesením zamietne návrh na zastavenie exekúcie, je odvolanie tiež prípustné, ak sa v návrhu uplatňovali dôvody v zmysle § 58 ods. 4 Exekučného poriadku.

V prejednávanej veci povinný navrhoval zastavenie exekúcie z dôvodu uvedeného v ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Tento návrh na zastavenie exekúcie súd prvého stupňa zamietol ako neopodstatnený, pretože nezakladá ani jeden z dôvodov uvedených v § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Odvolací súd odvolanie proti tomuto rozhodnutiu odmietol ako neprípustné (§218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Pokiaľ teda odvolací súd tento opravný prostriedok povinného odmietol ako neprípustný, odňal mu možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Výskyt niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. je vždy zo zákona dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu, vydanému v konaní touto vadou postihnutom. Zároveň je tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v takom konaní nemôže byť považované za správne.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.